

SEICHE

*„az észlelhető életműködés/ a hullám szorgalma.”
(Zilahi Anna)*

Amikor a kövek még beszéltek, a tó érintését emlegették,
és a szabadságot, amit egymás mellett éreztek.
Azóta felgyorsultak körülöttük a dolgok,
a tér megváltozott külsejét mutatja, ahogy a szél
táncra kér tárgyakat, miközben a látás eltompul.
A kézben csészényi párolgás, újra szavak csapódnak le,
s legnagyobb titkaid a bőrfelszín alá rejtet.
Könnyednek kellene lenni, akár egy kardélre hulló selyem,
változásra készen. Elfeledni, hogy medencecsontod
valaha kikövezett tópart volt, ahol megpihentem,
s a kőzetlemezek zenéjét dúdoltad. Ereim,
mint a sínek nyáron, kitágulnak, nem vihetnek tovább.
Így a formálódó erők kikényszerülnek, megtalálni
a nyelv elemi rétegeit, amelyekbe magasabb
hullámok idején is megkapaszkozhatsz.

*Az *Elcsendesülés* pályázat második helyezettje.

NYÍRFÁK TAKARÁSÁBAN

Annának

46 I.

A hajnali órákban a legszebbek a folyók,
bennük van a tengerek bizonytalansága,
hogy bármi lehet a túlparton: egy másik
kontinens, ország, vagy te. Talán ott állsz,
és úgy mosolyogsz, mintha nem lennél
olyan változékony, mint egy térkép, és
annak határai. A közelben csónak indul
útnak, amíg más korszakba képzeljük
magunkat. Olyanba, ahol nincs köztünk
akadály, sem háború egymás birtoklásáért.

II.

Ott állsz és mosolyogsz, mert tudod,
ugyanezt teszem, amint a Hold díszletei
lassan távoznak, és magukkal viszik
a felesleges vizet. Nincs semmi tervezés,
a levegő nehéz, augusztusi. A helyi
földhivatalban eltűnik egy völgy, ajkad íve.

III.

Ott állsz a kivilágított nyírfák takarásában,
pillanatokat, majd lépéseket számolsz:
nem kontinensekre, vagy országokra vagy
a legkíváncsibb. A fizika törvényei
könnybe zárva pihennek. Ettől a vonaltól belátható,
meddig vonzó a bizonytalanság, és honnan
kezdődik az út, ahol helyet csinálhatunk
egy félénk igének.

A sötétben, akár az éjjeli lepkék a fényt,
keressük egymást. Szemünkben az északi sark,
a pislogás mintha félévnyi sötétség lenne.
A felvillanó pontok szembogaraid lehetősége.
Áttetszőbb a reggel: a kedvedért négyzetekbe
teszem a naplementéket, s próbálom
a legszebbet mutatni. Így kell lépnünk,
mint egy sakkjátszmában, ahol egy hibával
eldőlhet a végeredmény.

V.

Azt mondják, a szerelem tíz lépésből áll,
s ha az ötödik után nem látsz senkit,
nem érdemes továbbmenni. De te itt állsz
és mosolyogsz, mert sose hallottál még
a vízityúkokról. Háttérben az ébredező folyó,
mint frissen főtt kávé, gőzölög. Ezt a pillanatot
most begipszeljük, hogy emlékezzünk a helyére.